

ALMANACH

2023/2024

„Je krásné, jestliže básníci
postrkávají politiky, ale troufám
si říci, že je méně krásné, je-li
tomu naopak.“

Jaroslav Seifert
(projev na 2. sjezdu
československých spisvatelů, 1956)

Rudé drahokamy

Granátová jablka,
Drahokamy z daleka.
Drž jablko jako bys držel srdce,
Tak buď k němu jemný přeče.

Šťavnatá semínka,
Není k nim žádná podmínka.
Rozmačkej obal červené
A ochutnej jádro tak blažené.

Pod obalem, se vášeň skrývá.
Do momentu času se vrývá,
Proto chci, aby byla tvým darem,
Předtím než bude dalším mým žalem.

Kateřina Zubáková, 1.C

Jsem láska i nenávist, touha – snad zášť?
Řádků mám na tisíc; nerad přináším pláč.
Zdobený krůpějí krve a plný máz;
čekám jen tebe – tak rozbal mě už!

Jsem nádherný motýl, posel vzdálených dálav;
často v slzách se topím, když marně čekáš můj
návrat.
A vítr obálku unáší, jak Ježíš přicházím bosý;
možná nikdy mě nespatriš – přesto tvé jméno
nosím.

Pomalu ztrácím svůj zrak, inkoustem kalí se;
ve snech líbá tě však za svitu Měsíce.
Škrtá některá slova ruka starého cenzora;
a on vrátí se znova – kulka lásku nezdolá.

Skončila válka, co měla skončit všechny války;
jen zákopy zůstaly, porostlé vlčími máky.
A tys marně čekala, že zas přijdu do tvé
schránky;
planě si doufala, že vrátí se ti zpátky...

Věř však, že je nabízku a v tvém srdci žije dál:
vtělený do řetízku, jenž ti kdysi věnoval.

Honza Žabenský 4.C

Cesta do hlubin minulosti aneb Můj první den na Mozartu
Je to den jako každý jiný. Alespoň zpočátku. Samozřejmě tuším,
že to nebude procházka višňovým sadem, nicméně se nepočítám
mezi zbabělce, takže se odvážně vydávám na cestu. S každým
dalším krokem se blížím k cíli, který se přede mnou začíná
pomalu vynořovat z ranní mlhy. S hrůzou si však uvědomuji, že
ne jako pohádkový disneyovský zámek se všemi těmi třpytivými
hvězdami a barvami, ale spíš jako nepřístupný zámek Kafkův, a v
duchu jen doufám, že mě nečeká osud zeměměřiče K. a nesemele mě
obludná byrokratická mašinerie.

Poté, co vejdu dovnitř, mě všechn strach opouští. Připadám si
jako Malý princ na neznámé planetce, ale vůbec se tu necítím
jako cizinec. A najednou jsem si jistá, že to tady budou báječná
léta (i když někdy možná pod psa, to nikdy nelze spolehlivě
vyloučit), jindy zase léta trochu rozmarňá, nicméně rozhodně
mezi námi nepůjde o sňatek z rozumu, třebaže se to tak na
začátku mohlo zdát.

Plna optimismu poprvé vcházím do třídy „G2.A“, stojí na dveřích.
Po prvních minutách mě však nadšení opouští. Jaký zločin jsem
spáchala, že mě stihnul takový trest!? Vyhodíme ji z kola ven, čtu
ve třiceti párech očí a zčistajasna si vzpomenu na větrné mlýny
a jejich vytrvalého protivníka. Don Quijote se ale neocitnul
uprostřed tohoto společenstva lenosti! To snad musí být žert!
Radší bych dobrovolně zvolila sto roků samoty než tyhle
(vý)květy zla! Vypadá to, že tady každou chvíli vypukne novodobá
řecká tragédie a já nepřemýšlím nad ničím menším, než zda
zvolit Antigoninu odvahu a s důvěrou se odevzdat do rukou osudu,
nebo se inspirovat vášnívou Médeou, jež neváhala na oltář
pomsty obětovat i své vlastní děti. Ale co, nakonec stejně
skončím u Hamletova váhání „je důstojnější zapřít se a snášet /
surovost osudu a jeho rány, / anebo se vzepřít moři trápení / a
skoncovat to navždy?“ Hotová Sophiina volba! V závěru hodiny už
je mi naprosto jasné, komu zvoní hrana. Zvoní mně!

Když se po vyučování podívám do zrcadla, mám pocit, že se o mě
pokouší bílá nemoc, a začínám vážně přemýšlet o tom, že začnu
sepisovat své pardubické elegie. Po chvíli si říkám, zdali to
není mou pýchou a předsudky (protože jsem přece jenom přišla z
Hradce!) a na mysl mi vytane Wolkerova Pokora. Prožívám
opravdu těžkou hodinu, bloudím po chodbách jako opilý koráb a
mám pocit, že tohle už nezachrání ani alkoholy. Pak si ale
vzpomenu na svou ranní jistotu. Báječná léta! No jasně! Co na
tom, že začínají pod psa, pořád můžou skončit happyendem.
Usínám až pozdě k ránu s vědomím, že jsem neomylně vkročila do
komplikovaného labyrintu světa, ale zároveň s nadějí, že jsem se
zase o kousek přiblížila svému ráji srdce.

Lucie Škarvadová

Teplo domova

Blíží se večer, snáší se chlad,
minul už říjen i listopad.
S vločkami vítr pohrává si,
čechrá mi i moje dlouhé vlasy.

Blíží se večer, snáší se chlad,
pod lampou stojím a mám už hlad.
Severák hučí mi kolem hlavy,
já si čtu v mobilu nové zprávy.

Blíží se večer, snáší se chlad,
těším se domů, tam každý je rád.
Vichr mě studí do čela,
umrznut tady bych nechtěla.

Přišel už večer, snesl se chlad,
dělám, co chtěla jsem udělat.
Sedím si v teple, hřeji se v dece
a moc se těším na Vánoce!

Terezie Paukrtová, 1.C

Řízky, salát, linecké či rohlíčky
není nad čas strávený na Vánoce u
babičky.

Kila rostou, hlava říká už prosím ne
břicho však čeká co dobrého se do něj
dostane.

Všichni se cítíme jako velké kuličky
nohy si vyložíme a zkoukneme Pelišky.

Domů ze svátku se již vracím,
v ostrých zatáčkách mám pocit, že se
každou chvíli pozvracím.

Během Silvestra snad tancováním
kalorie shodím
a na další rok se pář panáčky naladím.
Pod vlivem bublinek o své nohy klopýtám
poslední vteřiny radostně odčítám
společně s přáteli Nový rok vítám.

Sára Bohunická, 4.C

Už to tak chodí

Čtvrttek, jedenáctá odbila
lampa ještě svítila
úkol leží netknutě
mozek šel už na kutě
ten úkol z fyziky
na úkor mojí psychiky
ten mučí mě a týrá
dlaň už laso svírá
no nic, to sou malý věci
vodečku mám tu ještě přeci
všechno hasí panáček
no Mozart, to je miláček;)

Majda, 4. C

rizzler

jestli hledáš alfa samce
mozart teď má řídu kance
jo takový harbich petr
v bicaku průměr tak metr
na deadliftu voltra nosí
v ringu konec plha prosí
s bestie jančou zařídí
studium ti bez potíží
v excelu se vyžívá
nadprůměr iq pokrývá
rizz jak on chce každý beta
náš řída je jiná meta

Monika Mrňáková, 4. B

MATURITA

Sedím zas u stolu s hlavou v
mých rukách,
ztrácím se v životě jako v těch
knihách.

Otáčím stránku s nadějí konce,
stále však neslyším výherní
zvonce.

Pokládám brýle a mnu si své oči,
najednou cizí hlas mi do toho
skočí:

„Pro sochu zklamání můžeš být
vzorem,
takovým nicotným pro svět jsi
tvorem!"

„Drž hubu!" křičím na celý náš
dům,
pomalu přicházím v pokoji o
rozum.

Lehám si na zem, schoulená v
klubko,

„Padej z mé hlavy, ty vlezlá
blbko!"

A tak dál křičím, uši si skrývám,
takové večery občas já mívám.

ztracené srdce

jdu ve tvých stopách
třešně na stromech.

dívám se dívám,
smutná oči mívám.

z nedostatku emocí,
slzy jen tak útočí.

ztrácím se teď a tady,
s životem si nevím rady.

milovaní pomáhají,
svých starostí dost však mají.

z přebytku emocí,
mé vlastní srdce útočí.

Demokracie Vé 4 státech

Na Slovensku je situace zlá,
Začínají být omezována demokratická
média.

Maďarsko zašlo již dále,
Celková svoboda projevu má namále.
V Polsku se snad situace začne
zlepšovat,
Jakmile PiS přestane úřadovat.
Česko již své temné časy zažilo,
Snad to občanům jako varování stačilo.

Nick Svoboda, 4. B

Knížecí

Velikáni nám začínají odcházet
Velikáni, které Česko světu dalo
Herec, a nedávno i kníže již opustili
náš svět
Zbývá nám jich jen pramálo

Nick Svoboda, 4. B

Zase volby

Volby už se kvapem blíží,
vylézají hadi, štíři.
Hadi, co hřejeme si na prsou,
jejichž srdce pro nás neplesou.

A těch pár dobrých lidí,
co za lži ostatních vidí.
Jsou zadušeni velmi rychle,
ostatní kují na ně totiž pikle.

Lidičky, lidičky, co my s tím uděláme,
důstojnost země populismem si ukrást nenecháme.
Pojďme všichni něco udělat,
a na dobrou budoucnost si zadělat.
Jděte prosím alespoň volit,
nenechte náš respekt skolit.

Nechť vidí ve světe, že jsme vzdělaní,
že politici nenachytají nás na lhaní.
Snad zvítězí rozum nad prázdnými sliby,
snad neuděláme ty stejné chyby.

Ale možná to je jen můj sen,
prosadit Česko na spoustě západních plén.
Možná to tak vidím sám,
ale chtěl jsem to říci alespoň Vám.

Volte, jak uznáte za vhodné,
jen ty volby ať nám zůstanou svobodné.

David Spálenšký, 1.C

Neumím psát poezii
A chce se mi spát
Ale číst to v Almanachu
Musí na city hrát

Boleslav Peřina,
momentální američan:(

Milý dnešku

Milý dnešku,
Kam půjdeš zítra?
Až noční tmu vystřídá úsvit jitro?

Milý dnešku,
Kam musíš jít?
Proč nemůžeš tu se mnou ještě pár dní
být?

Říkají, že už se nevrátíš,
a že se postupně z paměti vytratíš.

Říkají, že už tě nepotkám.
Ale kam půjdeš?
A nebudeš tam sám?

Anežka Peřinová, 1.B

milá pozornost

hele koukej maminko
támhle v levém zadním rohu
válí se tam hovínko
náramnou má pohodu

jaký bezpáteřní sobec
nám ho tady zanechal
že nějaký tupý hrubec
výchovu jeho nechal

a tak se o něj postaráme
hovno naše my nedáme!

nakonec vřele děkujem
že neznámý nám host
díky kterému teď se radujem
zanechal milou pozornost

Monika Mrňáková, 4. B

Jak to všechno skončí

Když jsem z domova vyšel
Ihned mě můj smích přešel
Viděl jsem tu chudobu
Probudil jsem v sobě ostudu

Nevěděl jsem, co mám dělat
Napadlo mě náhle, vystřelit z děla
Koule letěla, stromy se třásly
Všechno za ni zůstalo bez krásy

Jan Pecina 4.C

olivové ratolesti

snědé tváře malých dětí
skryté pod šedým závojem
s ratolestmi v náručích utíkají
skrýt se pod olivovníkem

v zemi míru, jež mrtvá jest
nespočet nevinných ratolestí
běhá po zničených pustých pláních
hledajíc útěchu, svobodu, svou čest

však v zemi boji zpustošené
a ve světě spícím
lze najít pouze vlčí máky
jež jim připomínají kam patří
sem

Yasmin Awwadová, 4.C

Půl století

Když se 50 let zanedbává údržba
Není se čemu divit, že to hnije
Nemůžeme do sprch ani na záchod
Smrad žumpy, že z toho jeden blyje

Nick Svoboda, 4. B

Spojení

Dva mosty přes řeku
Spojují dva břehy
Těm mostům dlouho nebylo
Dopřáno žádné něhy
A tak se rozhodly na sebe upozornit.

Nick Svoboda, 4. B

Bezcitná zima

Bílá tma je všude kolem,
necítím své prsty, tak pojď honem.
Tak pojď honem do tepla,
bunda, ta už se mi rozeplá.
Mráz zalézá mi podní,
tak už pojď a sebou pohni.

Rukavici dávno jsem ztratil,
plány mé osud mi zhatil.
Chtěl jsem jen žít a žít,
a teď už musím ze světa jít.

Mráz už zachytíl mé žíly,
jsem konci blíž a blíž každou chvíli.
Na shledanou na druhém břehu,
už je ze mne jen kus ledu.

David Spálenský, 1.C

Schizofrenie

Ve stínu duše tančí stíny
dvě tváře, co tma tam skrývá
jedna září, druhá se jen dívá
a v srdci bouře, v níž mlčí viny.

Věčný boj v nitru křižuje cesty
hlasy mi radí, co dělat mám
dobro od zla však nerozeznám
a následují další tresty.

Jak cítit radost? A co je to láska?
Proč krásná vám přijde ta sedmikráska?
Bojím se sebe a často se ptám:
„Proč v sobě více duší já mám?“

Tiché vzpomínky

Mám ten pocit, že zase je tady
a někdy "omylem" týrám se hladý.
Po každém polknutí,
Mé myšlenky mě tíží.
Ten strach mě pohltí,
vím, že se to blíží.

Jen kdyby viděl,
Co dcerušce způsobil,
možná by konečně výčitky znásobil.
On o nápravu se opravdu snaží
a dcerušku lichotky náramně baží,
ale i přesto už nevezme zpět,
co dělo se tehdy a děje se teď.

Eliška Faltýsová, 1.C

Na její květu tulipán vznikají vlnaté plány rostoucí se malými žlutými květy, žluté žlázy a žluté listy. Vlnaté plány jsou všechny z počátku

Viktorie Klemová, 4.A

Bdělé snění

Pouliční světla lemují ulici,
za večera se pokojně rozsvěcí.
Tajemno noci se světlem mizí,
nahrazuje ho světlo ryzí.

Čtenář sedí s knihou v dálí,
pod lampou na něj světlo pálí.
Zdali-pak tam sedí sám,
přemýšlím, jestli ho znám.

V knize prochází fikčními světy.
Copak mu tento není dost?
Na papíře čte jenom věty.
Nemá snad rád skutečnost?

Pokládám si zcestné otázky,
však po chodníku již nejdu.
V botách mám samé oblázky,
snad už odtud neodejdu.

Čtenáře vidím opodál,
avšak nyní se na mne dívá,
ději se tedy nepoddal
a realita je pro něj živá.

;

roztřískaj tu lahev rumu a střepy
zapečet svou nenávist k sobě.
proraž díru do stěny. takovou, jakou sis
prorazil do duše.
dokaž jí, že pro ni zemřeš. a ne jednou

a pak jí dovol zamotat tě do obvazů,
slepit a sešíť.
nech ji donutit tě k další existenci.

N. N.

Kateřina Zubáková, 1.C

Písmenková polévka

Snažím se najít a poskládat slova
Mou touhou je abys věděl jak moc tě miluji
Abeceda však nemá dostatek písmen ze kterých by ty
věty mohla dát dohromady

Jen si představ
Chuť laciného vína cigareta a čekání na mého
blázna který mě z díry plné kouře vytáhne

Levandule rozmarýn a tymián - mé oblíbené
bylinky

Kéž bych mohla uvařit lektvar zapomnění
Abych mohla žít i když vedle mne tvé srdce netluče

Vůně posekaného dřeva a lesu po dešti
Hlemýždí sliz který za sebou obyvatelé ulit
nechávají
Kaluže na silnicích a červená na semaforech

Kouzelná kombinace krásy a frustrace ve mně
probouzí nutkání ze sebe seškrábat kůži zatímco na
tebe čekám

Vybírám vhodné dorozumívací prostředky ale stejně
je výsledek stejně zmatený jako výběr písmen jež
mi nabízí písmenková polévka

Tereza Tamchynová, 4.C

HEJ, MATRUJÍCÍ
JE TO VZRUŠUJÍCÍ
HEJ, MATRUJÍCÍ
MÁTE PRIMA KAMARÁDY!
VÍTE, CO JE sex.

BUDE TI OUWEJ,
JEN DUCHEM NEPADEJ,
ŠTĚSTÍ SI PŘIVOLEJ.
DÁTE TO LEVOU ZADNÍ
NEBUDE TO PECH.

KONČÍ ŠKOLA
TÍM PÁDEM JSI VYVOLENÝ,
KOUKEJ ZVLÁDNOUT VŠECKO, CO SE DĚJE KOLEM
RÁZEM BUDEŠ ŠŤASTNÝM ABSOLVENTEM, VOLE (ŠKOLY)
ČAU, TAK ČAU, BUĎ ZDRÁV.

ČEKÁ VÁS MATORITA
ZKOUŠKA ŽIVOTA
KAŽDÝ JE JISTĚ DÁ
MUSÍŠ BEJT OPTIMISTA
ZBYTEK JE NÁM FUK!

NÁ NA NA NANANÁNA

HEJ, MATRUJÍCÍ
JE TO VZRUŠUJÍCÍ
HEJ, MATRUJÍCÍ
MÁTE PRIMA KAMARÁDY!
VÍTE, CO JE sex.

NÁ NA NA NANANÁNA

KONČÍ ŠKOLA
TÍM PÁDEM JSI VYVOLENÝ,
KOUKEJ ZVLÁDNOUT VŠECKO, CO SE DĚJE KOLEM
RÁZEM BUDEŠ ŠŤASTNÝM ABSOLVENTEM, VOLE (ŠKOLY)
ČAU, TAK ČAU, BUĎ ZDRÁV.

Svetlana Sajdlová (překvapení na
stužkováku 4.C)

Fíky barvy beznaděje

Drobounký skřivánek
V kleci z oceli a peří
Nepozná spánek
Procitlý leží

Koukněte na něho
Kovou něhou uvězněn
Koukněte na něho
V mříži beznaděje beze změn
Křidélky mává
Fíky se udávil
Jak vybrat jeden se vyptává
Snad jediný svého nepozbyl

Za vydávání se za páva
Za oddávání se nestřídmosti
Ta mříž v Hádově kovárně ukována
Ozdobená vlastní hloupostí

Anna Hošková, 1.C

Byl jsem požádán, abych napsal pár řádků k mému skromnému výtvaru - knize Jak rostliny dostávají jména, jenž před nedávnem vyšla. Musím se přiznat: když jsem v rukou sevřel vůbec první výtisk mé publikace, spadl mi velký kámen ze srdce - tak přeci jsem se dočkal; přes rok usilovné práce přineslo své sladké ovoce. Bohužel, s ubíhajícími dny se na růžových brýlích, jimiž jsem své dílo pozoroval, začalo objevovat stále více skvrn a čmouh; pomalu ale jistě došlo. k nevyhnutelnému: začal jsem hledat chyby. A jak čas šel, chyb přibývalo a přibývalo: špatně udělané citace, překlepy, zbytečné chyby v interpunkci, příliš zmatečný a složitý sloh; a s tím vyvstala i otázka: Dalo se tomu předejít? Kdybych knížku svěřil do rukou profesionálů jistě ano - a že jsem tak neučinil s každým dnem lituji více a více -, vzhledem však k tomu, že jsme téměř veškerou práci (včetně grafického designu obálky) odvedl já sám, nemohl jsem snad čekat ani nic jiného. Finalní verdikt, který bych tedy nad svou brožurkou vznesl zní asi takto: Dopadla lépe, než jsem čekal, ale hůře, než bych chtěl.

Honza Žabenský 4.C

Šaty vlečkou vyšívané
Ale princezna to není, jasný pane,
Stejné pocity ve mně vyvoláváš
Vlastně vždy, kdy přede mnou stáváš

Kolikrát se může člověk zamilovat nejvíce?
Nacházím neustále nové hranice
A s tebou po boku se na svět jinak dívám
Přijdu si lehce, jako když se vznáším, lítam

Mozek tyhle skutečnosti pracovává dále
Nepřijímá, že je to realita stále
Ale pomalu už si zvyká
Na „žili spolu šťastně až do smrti“, protože
věří, že se ho to týká

Nick Svoboda 4.B

přeju si usínat
za zvuku tvého hlasu
jenž mi čte Werthera

přeju si se probouzet
po tvém boku
a sledovat slunce malující ti obrázky na
tváři

přeju si čmárat ti do knih
psát do nich zbytečné poznámky
a následně si číst ty tvé

přeju si sedět s tebou nad šálkem kávy
a diskutovat o věcech
o kterých sami mnoho nevíme

přeju si mít zahradu
usušených růží od tebe
a pamatovat si každou z nich

přeju si toho mnohem více
a já věřím, že si to všechno splníme
a nakonec
nakonec
budeme oba šťastni
spolu

Yasmin Awwadová 4.C

„Každý den končí nějaké staré zlaté časy.“

Jiří Kulhánek (Vyhledka
na věčnost)

Děkujeme <3

Yasmin Awwadová
Nick Svoboda

